

Въ Букурещъ Ил. Драгостиновъ е ималъ възможность да се запознае и да влѣзе въ тѣсни връзки съ най-виднитѣ революционни дейци. Но и последнитѣ сж могли да го оценятъ по достоинство.

Въ едно писмо отъ 27. юни 1872 г. В. Левски отъ Т. Магурели пише на Каравелова въ Букурещъ между другото: „Ще направишъ и особено писмо на Илариона, да си отредатъ човѣкъ, който ще ги приема отъ оногосъ, комуто си ги изпратилъ“.)

Въпросътъ е за кореспонденцията и вестниците, които минавали презъ Русе за България. Това писмо показва какво значение е отдавалъ Левски на Илариона въ Русе. Д. Т. Страшимировъ твърди: „Като чиновникъ на чуждестранно дружество Ил. Драгостиновъ е ималъ възможность често да прегазва Дунава и въ книжата, оставени отъ него, често се срещатъ бележки съ адреси на нѣкои революционни водители въ Влашко“.)

Следъ Арабаконашката случка последвалъ разгрома на революционната организация въ Северозападна България. Залавянето и обѣсването на Василъ Левски на 6. февриарий 1873 год. сжщо е било голѣмъ ударъ за цѣлото революционно движение. Настъпило затишие и унилость въ революционнитѣ организации и пълно междуцарствие.

Тогава, въ началото на 1874 г. Русенскиятъ революционенъ комитетъ, взелъ инициатива да съживи революционното движение. За водачъ и апостолъ билъ избранъ М. Грековъ.

Той не оправдалъ надеждитѣ на никого и скоро напусналъ дѣлото. Наскоро и Л. Каравеловъ отчаянъ, напустналъ Централния революционенъ комитетъ и революционното дѣло, спрѣлъ в. „Независимостъ“ и започналъ (отъ 15.

*) Д. С. Страшимировъ. Василъ Левски. т. 1, „Извори“. Писмо № 67 стр. 125.

*) Д. Страшимировъ „История на Априлското въстание“, томъ 1, стр. 229.